

R.M. Mc Cheyne

HET HUISGEZIN TE BETHANIE (7e gedeelte)

„En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken, en zijn aangezicht was omwonden met een zweetdoek. Jezus zeide tot hen: ontbindt hem, en laat hem heengaan. Velen dan uit de Joden, die tot Maria gekomen waren en aanschouwd hadden, hetgeen Jezus gedaan had, geloofden in Hem. Maar sommigen van hen gingen tot de Farizeeën, en zeiden tot hen, hetgeen Jezus gedaan had.”
Joh. 11:43:46

I. De opwekking van de dode Lazarus.

1. De tijd: „Als Hij dit gezegd had.” Toen Jezus de eerste maal hoorde dat Lazarus ziek was, bleef Hij twee dagen in de plaats waar Hij was.

Langzaam en bedaard nadert Hij Bethanië, en aan de bij het vlek staande vijgenbomen gekomen zijnde, delen de voorbijgaande landmensen Hem reeds mee dat Lazarus al vier dagen in het graf heeft gelegen. Nog maakt Jezus geen haast, maar wacht totdat Hij het ongeloof van Martha en Maria heeft bestreden en verslagen, wacht totdat Hij Zijn teder, medelijdend. hart heeft geopenbaard, wacht totdat Hij, ten einde Zijn Goddelijke zending aan te tonen, de Vader voor aller oor heeft gedankt. „En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit!”

Zijn tijd is de rechte tijd. Op Zijn tijd zal Hij aan Israël het leven geven. Israël heeft, gelijk aan een Lazarus, reeds achttienhonderd jaren in hun graven gelegen. Zij zijn een grote menigte dorre doodsbeenderen. Sedert Hij tegen hen gesproken heeft, blijft Hij nog met al Zijn hart aan hen gedenken, en de dag nadert wanneer Hij de Geest van het leven over hen zal uitstorten en hen doen uitkomen, en hen levend zal maken voor het oog van de dode wereld. Maar dat zal geschieden op Zijn eigen tijd. Jezus haast niet. Hij wacht totdat Hij het ongeloof van de mensen zal hebben uitgedreven, en Zijn eigen teerlievend hart zal hebben geopenbaard. En dan, als Zijn ure zal gekomen zijn, zal Hij met grote stem roepen: Israël, kom uit! zo ook zal het wellicht zijn met de verlossing van de Kerk van Schotland, zo ook met de verlossing van bijzondere gelovigen, „want: nog een zeer weinig tijds, en Hij die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven.” (Hebr. 10 : 37).

2. Het werk: „Hij riep met grote stem: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken.” Welk een vreemd schouwspel! In een afgezonderde plaats van het dal waarin Bethanië lag, stond de schare naast het graf van Lazarus. Het was een hol in een rots uitgehouwen, en de zware steen, waarmee de toegang tot het graf was afgesloten, was nu afgewenteld. De Joden stonden rondom, zeer verwonderd afwachting wat Hij zou doen. De landmensen van Bethanië bogen zich over de grafsteen heen, en staarden in de duistere spelonk. Martha en Maria vestigden haar blik op Jezus, en allen bewaarden een diep stilzwijgen. Tegenover de mond des grafes stond de Zaligmaker, Zijn tranen vloeiden nog, Zijn ogen waren hemelwaarts gericht tot Zijn Vader. „Hij riep met grote stem: Lazarus, kom uit!” De diepe spelonk weergalmde van het geluid Zijner heilige stem. Het oor van Lazarus was dood en koud, zijn ledematen stijf en bewegingloos, zijn oogleden vast gesloten, en het kille loodzweet lag op zijn voorhoofd; zijn lichaam was met grafdoeken omwonden, en zijn hoofd was omwikkeld met een zweetdoek, toen plotseling het geroep: „Lazarus, kom uit!” de dode deed ontwaken. Die stem drong door in het diepe grafhol en door de zweetdoek heen in het oor van de dode. Ogenblikkelijk begon het hart te kloppen, en de warme stroom van het leven doorvloeide opnieuw de aderen van de gestorvene. De levenswarmte en het zintuig des gehoors openbaarden zich. Die stem was een welbekende. „Dat is de stem mijns liefsten, (Hoogs. 2 : 8) also dacht hij, Hij roept mij bij mijn naam. En hij stond op: „En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken.” Hoe eenvoudig, en toch hoe heerlijk! Jehovah spreekt, en het is er. „De stem des Heeren is met kracht, de stem des Heeren is met heerlijkheid. De stem des Heeren breekt de cederen; ja, de Heere verbreekt de cederen van Libanon.” (Psalm 29 : 4, 5). Nu waren de woorden van Christus vervuld: „Deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods; opdat de Zoon Gods door dezelve verheerlijkt worde.” (Joh. 11 : 10). Christus openbaarde Zich hier als de opstanding en het leven.

3. Christus openbaarde Zich als de opstanding.

Alzo zal Christus allen opwekken, die in de Heere zijn ontslapen: „Verwondert u daar niet over: want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding van het leven, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding van de verdoemenis.” (Joh. 5 : 28, 29). De dag is nabij, wanneer alle dode oren deze stem zullen horen, roepende: Komt uit, komt uit!

- Leert hieruit over afgestorven gelovigen niet te treuren als de zodanigen, die geen hoop hebben: „Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem.” (1 Thess. 4 : 14). Het stof van Lazarus was dierbaar voor Jezus; daarom wilde Hij het niet in het graf laten liggen. Zo ook is het stof van iedere Lazarus dierbaar in Zijn ogen. Niet één van hen zal Hij verloren laten gaan. Het is onverschillig waar hun ligplaats zal zijn, of onder groene zoden, of in de diepte van de zee, óf op een slagveld, óf hetzij ook dat hun lichamen door de vlammen zijn verteerd, Jezus zal hun stof bijeen vergaderen, en het gelijk maken aan Zijn eigen verheerlijkt lichaam.
- Leert hieruit niet te vrezen voor het graf. Voor niets schrikken wij van nature

meer terug dan voor de dood. O, het is zulk een vreselijke zaak, het gezelschap van de levenden te moeten verlaten, en neergelegd te worden in het graf, met een doodshemd tot kleding, een doodkist tot woning, en de wormen tot gezelschap. Voorzeker, de gedachte daaraan reeds is verootmoedigend, ontzettend. Maar indien u van Christus bent, zie hier de overwinning: „In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Dood! waar is uw prikkel! Hel! waar is uw overwinning?” (1 Kor. 15 : 52-55). Vestigt uw oog op Jezus bij het graf van Lazarus; zo ook zal Hij staan tegenover het graf van de slapende wereld, en met grote stem roepen: „Komt uit!”

U, die buiten Christus bent, ook u zult deze stem horen, uw ziel zal haar horen in de hel, uw lichaam zal haar horen in het graf. En dood en hel zullen de doden wedergeven die in hen zijn. Nu wilt u Zijn stem niet horen, maar dan zult u die horen. U zult uitkomen gelijk Lazarus, en voor God staan. Dan zou u wellicht wensen in het graf te kunnen blijven. Dan zult u roepen: Bergen, valt op ons, en heuvelen, bedekt ons. Wellicht zult ge u aan het graf willen vastklemmen en uw vermolmd doodkist krampachtig vasthouden. Wellicht zal uw ziel wensen in de hel te kunnen blijven en uitroepen: O, laat mij alleen, laat de brandende golven voor eeuwig over mij heenrollen, laat mijn worm eeuwig knagen en nimmer sterven. Maar u moet uitkomen tot de opstanding van de verdoemenis, u moet opstaan tot schande en eeuwige versmaadheid.

4. Christus openbaarde Zich als het leven. Daardoor ook geeft Jezus het leven aan de dode zielen. „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: de ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.” (Joh. 5 : 25). De zielen van de onbekeerden in uw midden zijn even dood voor Goddelijke dingen, als het lichaam van Lazarus dood was voor de dingen van de aarde. In iedere onbekeerde boezem heerst de dood in de eigenlijke, meest uitgestrekte zin des woords. Het is niet slechts een figuurlijke wijze van spreken. Het is geen denkbeeldige dood, maar een wezenlijke, even wezenlijk als die van Lazarus. Uw oog is blind voor Goddelijke dingen, uw oor is doof voor dezelve, uw hart gevoelt ze niet. De stem van Jezus doet de dode ziel ontwaken. Jezus spreekt door de Bijbel, door Zijn dienstknechten, door de omstandigheden en lotgevallen. Zijn stem kan de doden bereiken. Hij maakt levend wie Hij wil. Die Hem hoort leeft.

- Leert hieruit dat het alleszins recht is in dienstknechten des Woords en andere Godzalige vrienden, wanneer zij de geestelijk doden waarschuwen, roepen en uitnodigen. Het schijnt sommigen vreemd toe, dat wij de zodanigen, van wie wij geloven, dat zij geestelijk dood zijn, nochtans waarschuwen, roepen en nodigen tot bekering en tot geloof in het Evangelie. Maar dit is immers juist hetzelfde wat Jezus deed ten opzichte van een dode Lazarus, en hetgeen Hij nog doet aan dode zielen. Juist door deze waarschuwingen en roepstemmen en nodigingen is het dat

Jezus spreekt tot uw dode harten. Allen, die aan deze plaats zijn behouden geworden, hoorden de stem van Jezus toen zij dood waren. De Godzalige personen in uw midden zijn het, door wie Jezus die roepstemmen en waarschuwingen komen doet tot degenen, die even dood blijken te zijn, als Lazarus was.

- Leert hieruit waarheen te zien om geestelijk leven deelachtig te worden. Niet de stem van Maria, noch die van Martha, noch de stem van de Joden was het, die Lazarus uit de dood deed opstaan. Zij konden de steen wegwentelen, maar meer konden zij niet doen. Zij konden de dode niet doen opstaan. Het was de stem van Immanuël, de stem van Hem, die het leven is van allen die leven. Zo is het nog, geliefden. Zijn stem alleen kan u doen ontwaken. Mijn stem kan dat niet doen, noch de stem van uw liefhebbende Martha's en Maria's; de stem van Jezus moet u wekken, of u slaapt voort, en sterft in uw zonden, en waar Christus is heengegaan, zult u nimmer komen. Menigmaal reeds heeft de stem van de predikers door dit huis en door uw oren weerklonken, en nog leeft u voort in de zonde. Maar wanneer de stem van Jezus spreekt door het Woord, dan zult u opstaan, en alles verlaten, en Hem volgen.

II. De uitwerking op de aanwezigen.

1. Velen geloofden in Hem. Het was een gelukkige dag in Bethanië. Hij had de schaduwen des doods doen plaats maken voor het morgenlicht. Martha en Maria hadden haar klaagzangen doen opvolgen door een loflied. Haar reeds begraven broeder was haar weer gezond en wel teruggegeven. En ik kan mij voorstellen met welke gevoelens zij die avond in de huiselijke godsdienst de psalm aanhieven: „Mijn ziel! keer weer tot uw rust, want de Heere heeft aan u welgedaan. (Psalm 116 7).

Een andere stof van blijdschap was deze: al hun ongeloof was als weggevaagd; Christus was voor hen als een morgen zonder wolken. Zijn toeven, Zijn belofte, Zijn ondervragingen, alles was nu opgehelderd. En toen Maria die avond aan Zijn voeten zat en Zijn woorden hoorde, gevoelde zij meer nog dan ooit dat Christus onmogelijk liegen kan. Maar nog groter blijdschap was er: „Velen van de Joden geloofden in Hem.” Het was een geboortenacht voor de eeuwigheid. De Herder had enige Zijner verloren schapen gevonden. De stem, die Lazarus uit het graf had geroepen, had veler hart doorboord. De woning te Bethanië was in die avond als het ware een kleine hemel. Merkt op wat hen had doen geloven: „Toen zij aanschouwd hadden hetgeen (Engelse vertaling: de dingen die) Jezus gedaan had, geloofden zij in Hem.” Het was niet het zien van een enkele zaak, maar van alles wat Jezus gedaan had, evenals de stervende moordenaar in Christus geloofde, niet om één zaak die hij had gezien, maar om alles wat Jezus had gedaan. Ziende Zijn heiligheid, Zijn kalme gelatenheid, Zijn liefde, Zijn medelijden, kon het niet anders of hij moest gevoelen, dat Jezus was de Zoon van God, de Zaligmaker van de wereld. Zo ook met deze Joden. Zij zagen de verbazingwekkende liefde van Jezus tot Lazarus, en Martha, en Maria; zij zagen Zijn tranen; zij hoorden Zijn zuchten; zij zagen Hem Zijn Vader loven en danken. En zij konden niet anders dan in Hem geloven. Twee zaken vooral hadden zij gezien: Goddelijke almacht en Goddelijke liefde jegens zondaren. Dit is dezelfde zaak, waardoor ook nu nog zondaars worden overreed tot het geloof in Jezus, namelijk het zien van Zijn liefde, waardoor Hij gewillig is zondaren zalig te maken, en het zien van Zijn macht, waardoor Hij daartoe in staat is.

En o, hoe gelukkig zou het ons maken indien velen van u in Hem geloofden! Indien u op deze dag gedrongen werd en overreed Hem te erkennen en aan te nemen als uw Borg, uw oudste Broeder, uw Vriend.

2. Sommigen gingen heen en deelden het mee aan de Farizeeën. Sommigen waren zalig gemaakt, en anderen werden verhard.

1ste. Hun makkers waren behouden, en zij nochtans niet. Toen zij Jeruzalem verlieten, waren zij samen vreemdelingen van God en de bekering. Enigen waren aangenomen, anderen waren verlaten. Zo is het immer. Menigmaal heb ik gedacht, wanneer zondaars aan deze plaats waren gegrepen en zalig gemaakt, hun burens ook wel zouden behouden worden. Dikwijls echter geschiedt juist het tegendeel. Hebben niet velen onder u zichzelf verhard, terwijl anderen aan uw zijde behouden zijn geworden!

2e. Zij beminden Martha en Maria, en toch werden zij niet zalig, maar haatten Christus. Zij waren vrienden van Martha en Maria, en scheen zelfs Maria zeer lief te hebben, en toch hadden zij Jezus niet lief. Zo is het ook nu. Sommigen onder u beminnen ook onze Martha's en Maria's, en toch hebben zij Jezus niet lief. O, degenen, welke u liefhebt, zullen weldra voor eeuwig van u worden weggenomen.

3e. Hun bedenkingen werden opgelost, en toch werden zij niet zalig. „Kon Hij, die de ogen des blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware?” (vs. 37). Zij maakten de tegenwerping dat Zijn liefde niet oprecht was geweest, daar Hij anders niet had toegelaten dat Lazarus ten grave gedaald was. Deze hun bedenking wordt echter geheel en al weggenomen. Lazarus wordt opgewekt, en daardoor blijkt het zonneklaar dat Jezus hem werkelijk liefhad. Hun mond is gestopt. Nochtans bekeren zij zich niet. Helaas! het is nog hetzelfde. Velen zeggen: wist ik dat Jezus ook mij wilde aannemen, zo zou ik tot Hem komen. En wordt hun tegenwerping opgelost, zo komen zij toch niet. Indien ik niet zoveel te doen had om voor mijn huisgezin te zorgen, om mij voedsel en kleding te verschaffen, dan zou ik mij gaan bekommeren over mijn ziel, Wordt echter ook dit bezwaar weggenomen, zo blijven zij even zorgeloos als vroeger.

4e. Zij haatten Christus te meer, hoe meer zij van Hem zagen. Niet alleen geloofden zij niet in Hem, maar zij gingen zelfs tot Zijn aartsvijanden, en deelden hun mee wat er geschied was; zij gingen heen en spanden samen om Hem te verderven. Men zou bijna zeggen dat dit ongelooflijk was. Hoe duivels is toch een natuurlijk mensenhart! Niet alleen weigert ge u door Christus te laten zaligmaken, maar ook haat u Zijn naam en Zijn zaak. „Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots van de ergernis. En een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.” (Rom. 9 : 23).